

AAL.

Toe, Jan, vertel dat aan Mijnheer! (*Michiel van dichtbij beschouwend.*) Jongen, je ziet er uit als een slons, haveloos als een bedelaar, kwaje jongen!

LIJSBET.

Krasser nog, Aal!

(*Michiels lang hair zit nog verwarder dan vroeger; hij ziet vrij in 't rond; heeft al dien tijd zijn handen in de broekzakken gehouden, uit een van welke een stuk getaand touw te voorschijn komt; bij moeders klacht slaat hij zijn eene hand aan zijn oor en de oogen neder.*)

MICHIEL.

(*bedremmeld.*) En dat moet u maar weer breeuwen — daar heb ik zoo waar niet aan gedacht, Moê!

LAMPSENS.

Er wordt wel wat veel van mijn tijd en mijn medelijden gevergd, vrouwtjen! Na mijn heengaan zal je de okkasie tot remonstreeren niet mankeeren. (*streng tot Michiel*) Wat is er gebeurd? Kort!

MICHIEL.

(*Lampsens vrijmoedig aanziende, maar niet brutaal*) Mijnheer, mijn vriend Jan hebben ze verraderlijk aangevallen en dat heb ik ze betaald gezet — ze zullen 't niet weer avonturen.

LIJSBET.

't Is me toch een brutalert! Maar Mijnheer zal hem de ooren wel wasschen.

MIJNHEER.

Zacht wat, knaap! Je spreekt of je heel wat excellents hebt gedaan.

JAN.

Voor mij gevochten . . . tegen twee . . . tegen vijf . . . tegen tien!

DE JONGENS *in koor, buiten.*

In zijn hart

Toch een echt-Zeeuwsche jongen.

MIJNHEER.

Als je stil aan 't werk was gebleven, zou dat alles niet gearriveerd zijn. Denk je dat ik je in emplooi heb genomen om te lanterfant en je vrienden de straatslijpers te kloppen?

MICHIEL.

Ik kan 't niet helpen, Mijnheer, waarachtig niet! Als de baas me maar niet in de Lijnbaan vlak aan het raam had gezet. Daar moest ik wel uitzien, en 't woei een stevige bries, en daar zag ik de zee — tóen kon 'k 't niet langer harden. Ik maakte een slippert en vond op 't strand Lammert, den lammeling heeten ze hem, omdat hij altoos de kat in 't donker knijpt krek als zijn moêr, fijne Lijs, weet u . . .